

РЕШЕНИЕ

№ 7495

гр. София, 22.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 24.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **6110** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по Жалба с вх. № Е-13-262-63/17.06.2020 г. от [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: обл. П., общ. П., [населено място], п.к. 4000, [улица] № 37, представлявано от всеки двама от членовете на Съвета на директорите К. Денк, З. О. Б. и А. С., подадена чрез процесуалния преставител юрисконсулт Щ. Р., срещу Решение № Ж-385/05.06.2020 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на постановеното Решение № Ж-385/05.06.2020 г. на КЕВР, изразяващи се в съществено противоречие с процедурата (немотивираност на поставения акт от административния орган) и с материалноправните разпредби на Закона за енергетиката, Закона за енергията от възобновяеми източници /ЗЕВИ/, Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи /Наредба № 6/ и най-общо цялата нормативна рамка в областта на електроенергетиката.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, чрез юрк. Щ. Р., не се представлява. Депозирани са молба на 18.11.2020 г. от процесуалния представител юрк. Р., с която заявява невъзможност да се явя в съдебното заседание, поддържа жалбата

ппо изложените в нея съображения.

Ответникът – КЕВР, редовно призован, представлява се от юрк. Н., оспорва жалбата, прави искане да се приеме административната преписка. Претендира юрисконсултско възнаграждение и моли за срок за представяне на подробни писмени бележки.

Заинтересованата страна – [фирма], редовно призована, не се представлява.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

В КЕВР е постъпила Жалба с вх. № Е-13-262-63/30.04.2020 г., подадена чрез [фирма] от Ж. И., управител на [фирма], срещу [фирма]. [фирма] възразява срещу Становище № 4409783/21.02.2020 г. за условията и начина на присъединяване към електроразпределителната мрежа на [фирма], с което е прекратена процедурата по присъединяване на „Фотоволтаична електроцентрала (Ф.) 30 kWp“ в УПИ XII-53, с П., общ. С., обл. Х., предвидена за изграждане при условията по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ.

В жалбата на [фирма] се твърди, че в издаденото Становище № 4409783/21.02.2020 г. вместо да се посочат условията за присъединяване на обекта, процедурата е прекратена от [фирма] с мотив за изчерпан капацитет на въздушен електропровод (ВЛ) 20 kV „П.“ от п/ст „С.“.

Е. дружество твърди, че е извършило проучване и изчисления, като процедурата е отказана със Становище № 4409783/21.02.2020 г. поради изчерпан капацитет на въздушен електропровод (ВЛ) 20 kV „П.“ от п/ст „С.“. [фирма] посочва, че в следващите две години не се очаква промяна на ситуацията, като е предложена възможност на [фирма] да реализира инвестиционното си намерение само ако Ф. се ползва за собствени нужди и ако последното дружество декларира, че Ф. няма да подава енергия към разпределителната мрежа.

С Решение № Ж-385/05.06.2020 г. регулаторният орган се произнася по горната жалба, като намира същата за основателна. Излага съображения, че [фирма] не е изпълнило задълженията, произтичащи от чл. 91, ал. 1 от Наредба № 6, както и че неправомерно е издало Становище № 4409783/21.02.2020 г., с което е прекратило процедурата по присъединяване, вместо да определи условията за присъединяване съгласно сроковете и реда, предвидени в Наредба № 6, Раздел II.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Съдът намира жалбата за подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Същата отговаря на изискванията на закона относно формата и съдържанието ѝ, поради което същата е редовна и допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Решение № Ж-385/05.06.2020 г. е издадено от компетентен орган в предвидената от закона форма - взето е на закрито заседание на КЕВР в състав "Електроенергетика и

топлоенергетика“. Решението е в изискуемата писмена форма и съдържа фактическите и правни основания за приемането му. Съдържат се в достатъчна степен мотиви, за да бъде разбрана волята на регулаторния орган и съображенията, поради които е приел жалбата за неоснователна. Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ „разпоредбата на чл. 23 не се прилага за енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии.“ Видно от цитираната разпоредба и от събраните по делото писмени доказателства, фактическият състав на чл. 24, ал. 1, т. 1 от ЗЕВИ е спазен касателно обект Ф., с мощност 30 kW в УПИ XII-53 в [населено място], общ. С., обл. Х., като същият обект отговаря на изискванията на закона.

Съгласно чл. 26, ал. 3 от ЗЕВИ за обектите с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, условията за присъединяване се определят в становище, което се издава в срок до 30 дни от постъпване на искането, а в случаите по чл. 27, ал. 5 - в срок до 15 дни от постъпване на искането.

Процедурата за присъединяване на обекти по чл. 24, ал. 1, т. 1 от ЗЕВИ е уредена в чл. 87 и сл. от Наредба № 6 от 24.02.2014 за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или разпределителните електрически мрежи /Наредба № 6/ и ЗЕВИ. Съгласно разпоредбата на чл. 87, ал. 1 от Наредба № 6 лицето, което предвижда да изгражда обект за производство на електрическа енергия, отговарящ на условията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ, подава писмено искане за проучване на условията и начина на присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници към оператора на съответната разпределителна мрежа. Законодателят изрично е посочил единствената възможност за отказ от присъединяване в чл. 90, ал. 1 от Наредба № 6, а именно че „операторът на разпределителната мрежа може мотивирано да откаже да присъедини обекта към съответната мрежа в заявения срок за въвеждане на централата в експлоатация и да предложи нов срок за договаряне“. В ал. 2 от същия член обаче е предвидено, че разпоредбата на ал. 1 не се прилага за обектите по чл. 27, ал. 5 от ЗЕВИ (обектите по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ). В чл. 91, ал. 1 от Наредба № 6 е предвидено, че операторът на разпределителната мрежа извършва проучване, определя условията, изготвя и предоставя писмено становище за присъединяване на лицето, подало искане за присъединяване в срок до 30 дни от датата на постъпване на искането.

Спорът между [фирма] и Д. Е.“ Е. се свежда единствено до това дали електроразпределителното дружество може да откаже присъединяване на обект, отговарящ на изискванията, изрично посочени в чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ, както и дали при издаване на цитираното становище, дружеството е спазило изискванията на Наредба № 6.

На първо място, Съдът приема за установено, че електроразпределителното

дружество със Становище № 4409783/21.02.2020 г. е постановило отказ от изпълнение на лицензионни и законови задължения на оператора на електроразпределителната мрежа, а не становище за присъединяване. Електроразпределителното дружество е притежател на Лицензия № Л-140-07 от 13.08.2004 г. за дейността „разпределение на електрическа енергия“. Съгласно т. 2.7.3. лицензиантът е длъжен да присъединява към мрежата потребители и производители на електрическа енергия, разположени на територията на лицензията. Това задължение кореспондира с чл. 116, ал. 1 от ЗЕ, съгласно който „операторът на електропреносната мрежа, съответно операторът на електроразпределителната мрежа, е длъжен да присъедини всеки обект на производител на електрическа енергия, разположен на съответната територия.“ Е. дружество е длъжно също съгласно чл. 116, ал. 3 от ЗЕ да извършва разширението и реконструкцията на съответната електроразпределителна мрежа, свързани с присъединяването на обекти на производители. Цитираният от електроразпределителното дружество „изчерпан капацитет“ не се явява основателна причина за отказ на дружеството да присъедини обект към мрежата, като всяко противно действие ще бъде нарушение на законовите задължения на [фирма].

На второ място, операторът на електроразпределителната мрежа не е изпълнил задълженията си, които самият той посочва в жалбата до Съда, а именно не е посочил техническите условия, на които обектът на [фирма] не отговаря. Цитиранено от жалбоподателя на заложен в БДС EN 50160 параметри на качество на напрежение за присъединените към мрежата клиенти и позволено отклонение от номиналното напрежение не представлява изпълнение на гореспоменатото задължение.

Предвид изложено Съдът намира, че Решение № Ж-385 от 05.05.2020 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране е законосъобразно и жалбата срещу него следва да се отхвърли, като неоснователна.

От страна на процесуалния представител на ответника е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което, с оглед изхода на спора, се явява основателно и следва да бъде уважено. Дружеството жалбоподател следва да бъде осъдено да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране сума в размер на 100 лв. представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 1 АПК вр. чл. 78, ал. 8 ГПК във връзка чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: обл. П., общ. П., [населено място], п.к. 4000, [улица], представлявано от всеки двама от членовете на Съвета на директорите К. Денк, З. О. Б. и А. С., срещу Решение № Ж-385 от 05.06.2020 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране, с код по БУЛСТАТ: 130098909, със седалище и адрес на управление: обл. С. (столица), общ. Столична, [населено място], п.к. 1000, бул. „Д.“ № 8-10, представлявана от Председателя И. Н. И., сума в размер на 100 лв., представляваща

юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: